

Φραγκίσκου Τεσιέ.

Κάθε Κυριακή ο Φραγκίσκος πήγαινε στο πάρκο Μονώ και την έβλεπε. Μιά τρέλλα του ερχόταν να οφίξει το παιδί του στην άγκαλιά του, να το γεμίσει από φιλιά, να το πάρει μαζί του, να το κλέψει!

Τέλος, άποφόισε στην άπελπισία του να κάνει μια τρελλή απόπειρα. Μιά μέρα τη στιγμή που έκεινη έμπαινε μέσ' στο πάρκο, πήγε και στάθηκε μπροστά της και της είπε τρέμοντας:

— Δεν με γνωρίζετε;

'Εκείνη ύψωσε το βλέμμα της, τον παρετήρησε, ξεφώνησε με τρόμο και με φόικρι κι' άρπάζοντας από το χέρι τα δυο παιδιά της έφυγε οσύρνοντάς τα πίσω της.

'Εκείνος γύρισε στο σπίτι του για να κλάψει!

Παλλοι μήνες πέρασαν. Δεν την είχε ξαναδεί πιά. Μα η ζωή του είχε καταντήσει μαρτύριο. Έλυωνε από τον πόνο για το παιδί του. Για να το φιλήσει μόνο μπορούσε να πεθάνει, να σκοτώση, να διατρέξει κάθε κίνδυνο.

Της έγραψε, μα εκείνη δεν τού άπάντησε. Είκοσι άλλα γραμάτια του είχαν την ίδια τύχη. Τότε έλαβε μι' άπενωμένη απόφαση κι' έτοιμος ν' αυτοκτονήση αν άποτύχαινε, έστειλε στον άντρα της αυτό το γράμμα:

«Κύριε, τόνομί μου πρέπει να σάς προκαλεί φόικρι. Μα είμαι τόσο δυστυχής, ύποφέρω τόσο ώστε μόνο σε σάς βασίζω τις τελευταίες μου έλπίδες. Έχω την τιμή κλπ...»

Την άλλη μέρα είχε άπάντηση:

«Κύριε, σάς περιμένω σπίτι μου την Τρίτη στις 5 μ. μ.

I. Φλαμέλ»

***

Την Τρίτη την όρισμένη ώρα ο Φραγκίσκος ήταν στο σπίτι του Φλαμέλ. Μπήκε σ' ένα άπλό σαλονάκι και περιέμενε θολωμένος, έτοιμος να πέση. Μιά πόρτα άνοιξε σε λίγο και φάνηκε ένας άντρας ψηλός, σοβαρός, λίγο παχύς με μαύρη ρεδιγκότα. 'Ο Τεσιέ άσθμαίνοντας ειπε:

— Κύριε... κύριε... δεν ξέρω αν γνωρίζετε τόνομά μου... αν ακόμα γνωρίζετε...

— Αναφέλες, κύριε, τον διάκοψε ο Φλαμέλ. 'Η γυναίκα μου μου μίλησε για σάς...

Μιλούσε με άξιοπρέπεια και τιμιότητα. 'Ο Φραγκίσκος ξανάλε:

— Κύριε, πεθαίνω από θλίψη, από τύψεις, από ντροπή... Και θάθελα, πριν πεθάνω, να φιλήσω το παιδί μου.

'Ο Φλαμέλ χάλπωσε το κοουδούνη. Μιλά παραμένα παρουσιάστηκε και της ειπε:

— Πήγαινε να μου φέρετε το Λουδοβίκο.

'Εκείνη έφυγε. Τότε οι δυο άντρες μείνανε ο ένας άπέναντι στον άλλο, χωρίς να λένε τίποτε περιμένοντας το μικρό. Και έξαφνα έν' άγοράκι, δέκα χρόνων, μπηκε βιαστικά στο σαλόνι κι' έτρεξε προς εκείνον που τον νόμιζε πατέρα του. 'Αλλά στάθηκε με ντροπή ύμα ειδη τον ξένο.

— Τώρα, φίλπω τον κύριο, τού ειπε ο Φλαμέλ άφου το φίλησε στο μέτωπο.

Το παιδί πλπώσισε με χάρη το Φραγκίσκο, ο όποιος σηκώθηκε και κοιτούσε το γνιό του, έτοιμος να πέση κάτω. 'Από την ταραχή του τού έπεσε το καπέλλο του.

Το παιδί περιέμενε ξαφνισμένο. Πήρε το καπέλλο και το έδωσε στο Φραγκίσκο. Τού' εκείνος άρπάζοντας το στην άγκαλιά του, άγκισσε να το φιλή με τρέλλα, στο στόμα, στα μάγουλα, στα μαλλιά.

'Ο μικρός τρομαγμένος από τη βροχή αυτή τών φιλιών, γύρενε να ξεφύγη, έστρεψε το κεφάλι του και παραμέριζε με τα χεράκια του τα χείλη αυτού του ανθρώπου.

Τότε, ο Φραγκίσκος το άφησε άπότομα, φωνάζοντας:

— Αντίο! Αντίο!

Και χάλπηκε σάν κλέφτης. Guy de Maupassant

ΓΟΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Του G. Freval

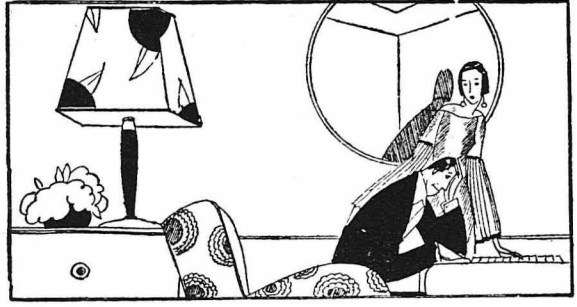
'Απ' το γλυκό χαμόγελο των είκοσι χρόνων σου τόχα σάν τι να πέρνονε η αδρες του Μαγιού, και φτερογών άλόδροσες με τα χαϊδέματά-τους, οτά πλάτια ε' ούρανού;

Και το γλυκό τραγουδι του ε' άπόδνη για ν' άρχισω, πές μου, γλυκειά άγάπη μου, τι κήπος εριγυρνάς; και τη φωνή σου άποζιπάει στο ψυχικό μεθύσι, ν' άρχισω κέρφιο άπόκομο σοννέτο της χαράς...

Νά φωτιστούν οι ούρανοι που η λήθη σκεπάζει ε' θαλασοένια πλάτια τους—νεροποντή βαρεία— ένα λαφρό σου ανάβλεμμα άρκει για να σκορπίση άμετρα άστέρις δλόφωτα, με μι χροσή βραδνά...

'Ω! το βαρύ κι' άπόκομο τραγουδι να ξεχάσω της θλίψης, τι καλλίτερο άπ' ένα σου φιλή... Δέξου, όροσιού του Μάη μου, μαζί με την καρδιά μου και μι νεκρή ψυχή...

Μετάφρ. Μ. Ράπη

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Για να κατασκευάζετε τεχνητό χρυσάφι

Το χρυσάφι δε βρίσκεται μονάχα σκάβοντας και ψάχνοντας μέσα στα σπλάχνα της γης. 'Η τέχνη μουσει πολύ καλά να μιμηθεί τη φύση σ' αυτό το ζήτημα, άφου άλλωστε η τέχνη τελειοποιεί τη φύση σε πολλά άλλα πράγματα: θά σας πω λοιπόν εδώ έκεινο που έχει άποδειχθεί άπειρες φορές. Θά πάρετε ένα μεγάλο χωνί το όποιο να έχει δοκιμαστεί στην πιο δυνατή φωτιά και άφου το βάλετε μέσα σ' ένα φούρο καλά πυρωμένο, θά ρίξετε μέσα σκόνη κολοφωνίου πάχους ενός δακτύλου. Πάνω από το κολοφώνιο θά ρίξετε ρινίσματα σιδήρου αναλόγου όγκου. Θά σκεπάσετε έπειτα τα ρινίσματα με θειάφι κόκκινο και θά δυναμώσετε τη φωτιά τόσο ώστε να ρευστοποιηθεί το σίδερο. *Έπειτα θά ρίξετε μέσα βόρακα άπό έκεινον που χρησιμοποιούν οι χρυσοχοί για να λυώνουν το χρυσάφι, έπίσης θά ρίξετε ίση ποσότητα άρσενικού και άργύρου και θάφήσετε αυτό το μίγμα να ψηθεί στη φωτιά, δυναμώοντάς την διαρκώς. Προσέξτε μόνο να μην αναπνέετε τους άτμούς που θά βγαίνουν από το χωνί έξ αιτίας του άρσενικού. Κατόπιν θά έχετε έτοιμο ένα άλλο χωνί μέσα στο όποιο θά ρίξετε όλα αυτά τα ύλικά άφου, έννοείται, καλοψηθούν και άφου τ' αναμίξετε προηγούμενος με ρευστό σίδερο. Τότε θά δητε στο βάθος του χωνιού να κατασταλάξει το χρυσάφι το όποιο όσο και ψήνεται τόσο και ώραίσι και πιο λαμπρό γίνεται...

Το μυστικό αυτό της κατασκευής του τεχνητού χρυσού το πήρα από ένα βιβλίον των Καβαλιστών τιλοφορούμενο ο «Κλειστός Θαλάσσιος» και πολλές φορές κατασκευάσα τέτοιο χρυσάφι μόνος μου. Μου έστοίχισε μόνο δυο ή τρία φιορίνια.

Για να λυώνετε το χρυσάφι με μεγάλη εύκολία

'Από έναν κάλογο περιήρω άλχημιστή, στην ικανότητα του όποιου μιά βασίλισσα της Γαλλίας είχε τόση πίστη και πεποίθηση, ώστε να μην έκτελει τις παραγγελίες των γιαιτόνων της παρά όποι πρώτα αυτός τις ένέκρινε, από αυτόν τον κάλογο έμαθα ότι το ύμα του έλαφιού εινε ένα κι' ένα για να λυώνει κανείς ταχύτατα το χρυσάφι. Και ίδου η συνταγή: Θά πάρετε δυο λίτρες από το αίμα ενός έλαφιού το όποιο μόλις προ όλιγου το σκόκόωσαν, θά το περάσετε άλληλοδιαδόχως από το διύλιτήριο πέντε φορές, διύλιζοντας κάθε φορά το διύλισθέν την προηγούμενη φορά αίμα και την πέμπτη φορά θά το κλείσετε σε μι μπουτίλια που θά τη σφραγίσετε καλά. Αυτό το διύλισμένο αίμα του έλαφιού εινε μοναδικό για να διαλύσει το χρυσάφι όποια ώρα θέλετε.

Για να μεταβάλετε το μολύβι σε τέλειο χρυσάφι.

'Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που περιφρονούν ως ψεύτικη τη μέθοδο την όποια ο σοφός άλχημιστής Φαλλόπιος διδάσκει στα συγγράμματά του για να μεταβάλλει κανείς το πρόστυχο μολύβι σε άγνότατο χρυσάφι. 'Η μέθοδος αυτή φαίνεται πολύ εύκολη για ένα τόσο σπουδαίο έργο και γι' αυτό την περιφρονούν. 'Ως τόσο ο Φαλλόπιος δεν εινε ο μόνος που μάς λέει ένα τέτοιο πράγμα. Παρόμοια σκεδόν λέγουν οι περιήρω άλχημιστά Βασίλειος Βαλεντινός και 'Οδόμαρος. 'Ιδού λοιπόν η μέθοδος αυτή: Παιρνετε ένα κομμάτι μολύβι και το επαλείψετε με άρσενικό κιι θειάφι. Κατόπιν το βάξετε μέσα σ' ένα φούρο και το αφήνετε να ψηθή μέχρις ότου να λυώσει, όποτε το ραντίσετε διά ρινισμάτων άργύρου και λευκοσιδήρου. Συγχρόνως έχετε έτοιμο ένα χωνί, μέσα εις το όποιο έχετε νερό ψυχρό. Μόλις το μολύβι άρχίσει πάλι να ρευστοποιείται μέσα στο φούρο, το παίρνετε και το ρίχνετε στο χωνί με το νερό και άμέσως σκεπάξετε το χωνί μ' ένα ύφασμα κόκκινο. Λόγω της επαφής του με το ψυχρό νερό το μολύβι άρχίζει πάλι να στερεοποιείται. *Όταν στερεοποιηθή έντελώς το ψήνετε πάλι στον φούρο και όταν άρχισει πάλι να λυώνει το ρίχνετε στο χωνί με το ψυχρό νερό. Αυτό επαναλαμβάνεται πέντε φορές. Την πέμπτη όμως φορά έχετε στο χωνί αντί νερού άρσενικό και ύδραργυρο. Τότε θά δητε διι μόλις το μολύβι άρχίσει να κατασταλάξει θά χάνει το χρώμα του και θά λάμπη. Στο τέλος δε όταν το βγάλετε από το χωνί, θά έχετε πραγματικό χρυσάφι μπροστά σας.

('Ακολουθεί)